

A CSITT, CSITT FOLYTATÁSA

CRESCENDO

BECCA FITZPATRICK

fine selection

BECCA FITZPATRICK

CRESCENDO

B E C C A F I T Z P A T R I C K

CRESCENDO

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Becca Fitzpatrick
A mű eredeti címe: Crescendo

Fordította: Miks-Rédai Viktória
A szöveget gondozta: Garamvölgyi Katalin

A művet eredetileg kiadta:
Simon & Schuster, Inc., New York

Becca Fitzpatrick © 2010
Borító © Photograph by James Porto

Borító design: Lucy Ruth Cummins

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 416 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Korrektorok: Korom Pál, Ohnmacht Magdolna
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

PROLÓGUS

Coldwater, Maine

Tizenöt hónappal korábban

A FARKASALMAFA ÁGUJJAI AZ ABLAKOT KAPARTÁK Harrison Grey háta mögött. A zajtól nem tudott már olvasni, úgyhogy behajtotta a lap sarkát. A tanyaházat egész éjszaka huhogva, visítva ostromolta a dühös tavaszi szél, monoton csattogással verdeste a zsalukat az ablakkerethez.

A naptár ugyan márciust mutatott, de Harrisonnak több esze volt, semhogy azt higgye, már jön is a tavasz – egy ilyen vihar után azon sem lepődött volna meg, ha másnap reggel jeges fehérségbe dermedve találja a vidéket.

Hogy a szél éles sikongatását elnyomja, a távirányítóért nyúlt, és felhangosította Bononcini *Ombra mai fuját*. Azután újabb fahasábot dobott a tűzre, és megint feltette magának a kérdést: vajon akkor is megvette volna a tanyaházat, ha tudja, mennyi tüzelőt emészt fel egyetlen apró szoba kifűtése – nemhogy mind a kilencé.

Megcsörrent a telefon.

Harrison a második csöngés közepén vette fel. Arra számított, hogy a lánya legjobb barátnője lesz az, akinek megvolt az az idegesítő szokása, hogy házi dolgozat leadása előtt éjnek évadján is képes volt rájuk telefonálni.

Először csak zihálást hallott, aztán megszólalt egy hang.

– Találkoznunk kell. Milyen hamar tudsz ideérni?

A szellemhang a múltjából a bőre alá kúszott, és vele együtt csontig hatolt a hideg. Sok idő telt már el azóta, hogy Harrison utoljára hallotta, és ez a hívás csak azt jelenthette, hogy valami elromlott. Szörnyen elromlott.

Ráébredt, hogy mereven kihúzott háttal áll, a kagyló a kezében izzadságtól csúszós.

– Egy óra – válaszolta határozottan. Lassan visszatette a telefont és lehunyta a szemét. A gondolatai akarata ellenére visszatértek a múltba. Valamikor, tizenöt éve, megdermedt, ha meghallotta a telefoncsörgést, a másodpercek a fülében doboltak, amíg várta, hogy a hang megszólaljon a vonal másik végén. Idővel aztán, ahogy békés év következett békés évre, saját magával is elhitette, hogy sikerült elhagynia a múltját; hogy csak egy hétköznapi ember, hétköznapi életet él, szép családja van. Hogy nincs félnivalója.

A konyhában a mosogatónál eresztett magának egy pohár vizet és felhajtotta. Odakint már teljesen besötétedett, és a szemközti ablaküvegről saját viaszszínű arca nézett vele farkasszemet. Harrison bólintott, mintha azt mondaná, hogy minden rendben lesz – csakhogy a tekintete tele volt hazugsággal.

Meglázította a nyakkendőjét, hogy megszabaduljon a bőre alá kúszó szorongató érzéstől, és ivott még egy pohárral. A víz kotyogott a gyomrában, mintha nem akarna ott maradni. Harrison

berakta a poharat a mosogatóba, és egy pillanatnyi habozás után a pulton heverő kocsikulcsért nyúlt.

Harrison a járdaszegély mellett állt meg az autóval, és lekapcsolta a reflektort. A sötétben párafelhőt lehel, miközben végignézett a rosszhírű portlandi környék düledező téglaházainak során. Évek teltek el – egészen pontosan tizenöt év –, amióta utoljára itt járt, és berozsdásodott emlékeire hagyatkozva nem volt biztos benne, hogy jó helyen jár. Kipattintotta a kesztyűtartót, és előhalászott egy öreg, megsárgult papírdarabot. Monroe 1565. Már majdnem ki is szállt az autóból, de a házak között megülő csend nyomasztotta. Az ülés mögül előhúzott egy csőre töltött Smith&Wessont, és a nadrágja derekába csúsztatta. A főiskola óta nem volt fegyver a kezében, löftermen kívül pedig egyáltalán nem használta. A feje lüktetett, s az egyetlen tiszta gondolata az volt: remélhetőleg ugyanezt egy óra múlva is elmondhatja majd magáról.

Cipője hangosan kopogott az elhagyott utcán, de Harrison kizárta az agyából a lépések ritmusát, inkább az ezüst Hold vetette árnyékokra figyelt, és még jobban összehúzta magán a kabátot. Drótkerítéssel körbevett, poros udvarokat, sötét és borzongatóan csöndes házakat hagyott el. Kétszer is úgy érezte, hogy követik, de amikor hátranézett, nem látott senkit.

A Monroe 1565-ös számhoz érve kinyitotta a kaput, és a ház hátsó bejáratához ment. Egyet koppantott az ajtón, és látta, ahogy a csipkefüggönyök mögött megmozdul egy árnyék...

Az ajtó megnyikordult.

– Én vagyok – mondta Harrison halkán.

Az ajtó épp csak annyira nyílt ki, hogy Grey beférjen a résen.

– Követtek? – kérdezte a férfi, aki várta.

– Nem.

– A lány bajban van.

Harrison szíve kalapálni kezdett.

– Miféle bajban?

– Ha betölti a tizenhatot, eljönnek érte. El kell vinned, messzire innen. Olyan helyre, ahol soha nem találják meg.

Harrison megrázta a fejét.

– Nem értem...

A másik fenyegető pillantást vetett rá.

– Amikor megállapodtunk, mondtam neked, hogy lesznek dolgok, amiket nem érthetsz meg. A tizenhat éves kor az én... világomban átkozott. Ennyit kell tudnod, és nem többet.

A két férfi farkasszemet nézett, végül Harrison zaklatottan bólintott.

– El kell tüntetned a nyomotokat – folytatta a másik. – Akárho-
va is mentek, mindent előlről kell kezdenetek. Senki sem tudhatja
meg, hogy Maine-ből jöttetek. *Senki*. Ő soha nem fogja feladni a
keresést. Megértetted?

– Megértettem. – *De a felesége és Nora megéri-e majd?*

Ahogy Harrison szeme lassan alkalmazkodott a sötéthez, elké-
pedve látta, hogy az előtte álló férfi mintha egyetlen napot sem öre-
gedett volna, amióta utoljára találkoztak. Ami azt illeti, az egyetem
óta nem látták egymást, ahol szobatársak, majd életre szóló barátok
lettek. *Az árnyékok teszik?*, töprengett Harrison. Más nem lehetett.
Egyvalami azonban mégis megváltozott: barátja torkán, a kis mé-
lyedésben egy sebhelyet látott. Harrison alaposabban megnézte, és

megborzongott. Égésnyom volt, kidomborodó és fényes, nem nagyobb egy negyeddollárosnál. Egy ökölbe szorított kezet ábrázolt, és Harrison riadtan jött rá, hogy a barátját megbillogzták, mint valami szarvasmarhát.

A barátja észrevette, hogy Harrison a torkát nézi, és a pillantása elkomorodott.

– Vannak, akik el akarnak engem pusztítani, megfosztani a méltóságotomtól, emberi mivoltomtól. Egy barátommal, akiben megbízom, alapítottunk egy társaságot. Mindig jönnek új tagok... – Hirtelen elhallgatott, mintha nem tudná biztosan, mennyit árulhat el, aztán sietve folytatta: – Azért alapítottuk ezt a társaságot, hogy védelmet biztosítson a számunkra, és én megfogadtam, hogy hű leszek hozzá. Ha még emlékszel rám úgy, ahogy valaha ismertél, tudod jól, bármit megteszek, amit csak kell, hogy megvédjem az érdekeimet. – Majd elgondolkodva még hozzátette: – És a jövőmet.

– Megbélyegeztek – bökte ki Harrison, remélve, hogy a barátja nem veszi észre, amint megborzong az undortól.

A barátja szó nélkül meredt rá. Egy pillanat múlva Harrison biccentett, jelezve, hogy megértette, ha el nem is fogadja. Minél kevesebbet tud, annál jobb, barátja ezt már számtalanszor a tudtára adta.

– Tehetek még valamit?

– Csak vigyázz a lányra!

Harrison megigazította a szemüvegét. – Úgy gondolom – kezdte esetenül –, talán érdekel, hogy egészséges, erős lett. A neve Nor...

– Ne emlékeztess a nevére! – szakította félbe durván a barátja. – Mindent megtettem, ami az erőmből csak telt, hogy kivessem az elméből! Egyáltalán nem akarok tudni róla! Ki akarom mosni az agyamból a létezésének minden nyomát, hogy ne mondhassak

semmit annak a fattyúnak. – Elfordult. Harrison ezt úgy értelmezte, hogy a beszélgetésnek vége, de még állt ott egy percig. A fejében ezer kérdés zsongott, azonban tudta, semmi jó nem sülné ki belőle, ha erőltetné a dolgot. Leküzdötte hát a vágyat, hogy megértse azt a sötét világot, amely a lányát követeli, noha az soha nem ártott senkinek, és kísértált a házból.

Mindössze egy fél háztömbnyi távolságra járt, amikor pisztoly-lövés hangja hasított éjszakába. Harrison önkéntelenül lebukott és megpördült. *A barátja még odabent van!* Egy második lövés is eldőrdült, és Harrison gondolkodás nélkül, lélekszakadva rohanni kezdett visszafelé. Berontott a kapun, át a kerten, és a kerítés mellett oldalazva már majdnem befordult a ház sarkánál, amikor veszekedés ütötte meg a fülét. Megtorpant. A hideg dacára kiverte a veríték. A hátsó udvar sötétségbe burkolózott, Harrison óvatosan tapogatózott előre az alacsony kőfal mentén, vigyázva, nehogy leverjen egy meglazult követ, amelynek hangja elárulhatná. Végül meglátta a hátsó ajtót.

– Az utolsó esélyed – mondta egy sima, nyugodt, hang, amelynek gazdáját Harrison nem ismerte.

– Menj a pokolba! – felelte megvetően a barátja.

Egy harmadik lövés. A barátja felordított, a fegyveres pedig a fájdalmas kiáltást túlüvöltve kérdezte: – Hol van a lány?

Harrison, bár a szíve vadul kalapált, tudta, hogy cselekednie kell. Még öt másodperc, és talán már késő. Előhúzta a pisztolyát. Két kézzel tartotta, hogy ne remegjen, és a fegyveres – egy sötét hajú férfi – háta mögé lépett. Amikor elkapták egymás pillantását, a barátja arcára rémület ült ki.

Menj!

Harrison kristálytisztán hallotta a parancsot, és egy pillanatig azt hitte, a barátja valóban rákiáltott. Amikor azonban a fegyveres nem fordult meglepetten hátra, Harrison elképedve döbbsent rá, hogy a barátja hangja a saját fejében szólalt meg.

Nem, gondolta válaszul, és némán megrázta a fejét. Sok mindent nem értett, de a hűsége erősebb volt annál a sok mindennél. Itt ez az ember, akivel élete legszebb négy évét töltötte, aki bemutatta a feleségének. Nem hagyja itt, kiszolgáltatva egy gyilkos kényére-kedvére.

Meghúzta a ravaszt. Hallotta a fűlsiketítő robajt, és várta, hogy a fegyveres összeroskadjon. Aztán újra lőtt. És újra.

A sötét hajú, fiatal férfi lassan megfordult. Harrisont ekkor, életében először, elborította a félelem. Félt a vele szemben álló fegyveres fiatalembertől. Félt a haláltól. Félt attól, hogy miféle sors vár a családjára.

Érezte, ahogy a golyók perzselő lángként belévágódnak. Olyan volt, mintha ezer darabra tépnék a testét. Térdre rogyott. A szeme előtt megjelent a felesége elmosódott képe, aztán a lányáé. Szólni próbált, az ajka a nevüket formálta, ki akarta mondani, mennyire szereti őket, mielőtt késő lenne.

A fiatal férfi megragadta Harrisont, és kivonszolta a ház mögötti sikátorba. Harrison érezte, ahogy az öntudata egyre távolodik, miközben sikertelenül küzdött, hogy támaszt találjon és lábra álljon. Nem hagyhatja cserben a lányát. Nincs senki, aki megvédené. Ez a sötét hajú gyilkos rátalálhat, és ha a barátjának igaza van, meg is ölheti Norát.

– Ki vagy te? – kérdezte Harrison, és a szavak eleven tűzként égették a mellkasát. Minden erejével abba a reménybe kapaszkodott, hogy még van valamennyi ideje. Talán figyelmeztetheti majd

Norát a másvilágról – amelyhez már olyan közel járt. Mintha ezer-nyi feketére festett toll hullana rá.

A fiatal férfi egy pillanatig nézte Harrisont, aztán jégkemény arcán megjelent egy alig látható mosoly. – Tévedsz. Már nincs idő.

Harrison feltekintett. Meglepte, hogy a gyilkos olvas a gondolataiban, és akaratlanul is arra gondolt: vajon hányszor állt már ugyanígy, ismervén egy haldokló utolsó gondolatát. *

Biztos, hogy sokszor.

Mintha csak a gyakorlottságát akarná bizonyítani, a fiatal férfi pillanatnyi tévovázás nélkül felemelte a fegyvert, és Harrison látóterét betöltötte a pisztolycső feketesége. Aztán fellobbant a torkolattűz, és ez volt az utolsó dolog, amit még látott.

1. FEJEZET

*Delphic Kikötő, Maine
Napjainkban*

FOLT MÖGÖTTEM ÁLLT, keze a csípőmön, a tartása laza. Száznyolcvan centinél is magasabb volt, karcsú, sportos alkatát még a lezser farmer és a póló sem tudta elrejteni. A haja színét az éjfél is megirigyelhette volna, a szeme ugyanolyan feketén csillogott. Az ajkán szexi, csibészes mosoly ült – de én már jól tudtam, hogy nem minden csibészség jelent rosszat.

A fejünk felett az éjszakai égen tűzijáték villódzott, színpatákokat csorgatva az óceánba. A tömeg morajlott. Június vége volt, és Maine belevetette magát a nyárba, s ünnepelte a napfényt, a homokot és a vastag pénztárcájú turisták két hónapjának kezdetét. Én két hónapnyi napfényt és homokot ünnepeltem – és rengeteg, Folttal kettesben töltendő időt. Egyetlen nyári kurzusra jelentkeztem – kémiára –, és feltett szándékom volt, hogy minden fennmaradó szabad percemet Folt rendelkezésére bocsátom.

A móló, amelyről a pirotechnikusok fellőtték a petárdákat, alig volt kétszáz méternyire tőlünk, és éreztem, ahogy minden egyes

robbanás a talpam alatt, a homokban vibrál. A tenger hullámai éppen a dombocská alatt törtek meg a parton, a karneváli zene teljes hangerővel szólt. A levegőben vattacukor, pattogatott kukorica és sült hús illata úszott, és a gyomrom emlékeztetett is, hogy ebéd óta nem ettem semmit.

– Megyek, szerzek egy sajtburgert – mondtam Foltnak. – Te kérsz valamit?

– A menüről semmit.

Elmosolyodtam. – Hé, Folt, most kikezdtél velem?

Pusztit nyomott a fejem búbjára. – Még nem. Majd én megszerzem a sajtburgeredet. Csak élvezd a tűzijátékot.

Elkaptam az övét, hogy visszatartsam. – Köszí, de én rendeltem. Nem tudnám elviselni a büntudatot.

Folt kérdően felvonta a szemöldökét.

– A hamburgeres lány mikor engedte utoljára, hogy kifizesd a kajádat?

– Hát, jó régen.

– Hát, inkább *soha*. Maradj csak itt! Ha téged meglát, nekem lesz lelkifurdalásom az este hátralevő részében.

Folt kinyitotta a tárcáját, és előhúzott egy húszdolláros. – Hagyj neki jó nagy borraivalót!

Most én vontam fel a szemöldököm. – Így akarod ellensúlyozni, hogy olyan sokszor ettél nála ingyen?

– Amikor utoljára fizettem volna, megkergetett és visszagyömöszölte a pénzt a zsebembe. Csak el akarom kerülni, hogy megint végigtapogasson.

Ez ugyan légből kapottnak tűnt, de Foltot ismerve valószínűleg igaz volt.

A hamburgerbüfénél kígyózó sor végét a körhinta bejárata mellett találtam meg. Az előttem állók számából úgy ítéltam, jó negyedórát kell majd várnom, hogy leadhassam a rendelésemet. Az egész parton egyetlen hamburgeres... Ez olyan amerikaiatlan.

Néhány perc toporgás után, amikor már úgy tizedszerre pillogtam körbe unalmamban, kettővel hátrébb kiszúrtam Marcie Millart a sorban. Marcie-val óvoda óta évfolyamtársak voltunk, és ebben a tizenegy évben többször akadtam vele össze, mint szerettem volna. Neki köszönhetően például az egész iskola több alkalommal is megismerkedhetett az alsóneműimmel. Az volt a módszere, hogy lenyúlta a melltartómat a tornaszekrényből, és kitűzte a tanári irodák előtti hirdetőablákra, máskor azonban kreatívabb volt, és asztaldíszként csinált belőle a büfében: a 75-ös melltartóm két kosarát megrakta vaníliapudinggal, a tetején egy-egy maraschino cseresznye gubbasztott. Ízléses, valóban. Marcie a saját méreténél két számmal kisebb és öt centivel rövidebb szoknyákat hordott. A haja vörösesszőke volt, az alakja egy pálcikás jégkrémre hasonlított: szemből széles, de fordítsd oldalra, és jószerivel eltűnik. Ha vezették valahol egy nagy táblán a kettőnk nyertes és vesztes meccseit, hát tuti, hogy dupla annyi pontja volt, mint nekem.

– Szia! – szólaltam meg, amikor akaratlanul elkaptam a pillanását, és elkerülhetetlen volt, hogy legalább üdvözljük egymást.

– Szia! – felelte már-már kulturált hangnemben.

Marcie-t aznap a Delphicen látni... Tisztára, mintha *Mi-nem-stimmel-a-képen?*-t játszanék. Az ő apjáié volt a coldwateri Toyota-kereskedés, a család egy előkelő, hegyoldali negyedben lakott, és a Millar házaspár azzal büszkélkedhetett, hogy a helyiek közül egyedül őket fogadta be a tekintélyes Harraseeket Jachtklub.

Marcie szülei valószínűleg éppen Freeportban vitorlázgattak, és lazacot ettek.

Ezzel szemben a Delphic egy gettóstrand, ahol a jachtklubnak a gondolata is nevetséges. Vendéglőként az egyetlenegy, fehérre meszelt hamburgeres bódé jöhetett szóba, ahol legfeljebb a ketchup és a mustár között választhatnál. Jobb napokon még sült krumplit is kínáltak. Szórakozni a játékkeremben és a dodzsemben lehetett, sötétedés után pedig több drog cserélt gazdát a parkolóban, mint bármelyik patikában.

Mr. és Mrs. Millar aligha hagyná, hogy a lányuk elvegyüljön efféle alantas környezetben.

– Hé, lehetne még lassabban, emberek?– kiáltotta Marcie a sor eleje felé. – Itt páran már éhen akarunk halni.

– Csak egyvalaki dolgozik a pultnál – szóltam oda neki.

– És akkor? Vegyenek fel még embert! Kereslet és kínálat, rémlik?

A tanulmányi átlagát nézve Marcie lenne az utolsó, aki közgazdaságtanról papolhatna.

Tíz perccel később végre előrejutottam annyira, hogy el tudjam olvasni a sárga adagolóflakon oldalára fekete táblafilccel felfirkált MUSTÁR szót. Mögöttem Marcie sóhajtozva állt egyik lábáról a másikra.

– Éhen veszek, nagy É-vel – panaszkolta.

Az előttem lévő srác fizetett, és összeszedte a kajáját.

– Egy sajtburgert és egy kólát kérek – fordultam a pultos lányhoz.

Amíg ő a grillhez ment, hogy megcsinálja a burgeremet, én Marcie-ra pillantottam.

– Szóval, kivel jöttél? – Nem érdekelt különösebben, kivel jött, főleg, hogy egyetlen közös barátunk sem akadt, pusztán udvariaságból kérdeztem, tekintve, hogy Marcie hetek óta nem követett el semmi bunkóságot ellenem, és az elmúlt tizenöt percben is viszonylag békében álldogáltunk a sorban. Talán ez már a fegyverszünet kezdete... Fátyol a múlton, meg minden.

Marcie ásított, mintha velem beszélgetni unalmasabb lenne, mint sorban állni, és az emberek tarkóját bámulni.

– Ne vedd sértésnek, de nem vagyok csevegős kedvemben. Úgy érzem, mintha már *öt órája* itt toporognék, egy béna csajra várva, aki nyilvánvalóan képtelen egyszerre két hamburgert megcsinálni.

A pult mögött lehajtott fejjel álló lány azzal volt elfoglalva, hogy a félkész húspogácsákat kicsomagolja a zsírpapírból, de biztos voltam benne, hogy meghallotta. Valószínűleg utálta ezt a munkát. Valószínűleg titokban ráköp a húsokra, amikor háttal áll a vendégeinek. Még az se lepett volna meg, ha kiderül, hogy a műszak végén kimegy a kocsijához, és sír.

– A szüleid nem bánják, hogy a Delphicen lógsz? – kérdeztem kissé összehúzott szemmel Marcie-t. – Nem vet ez rossz fényt a nagybecsű Millar családra? Főleg most, hogy az apádat felvette a Harraseeket Jachtklub.

Marcie hidegen nézett vissza rám.

– Engem is meglep, hogy a te apád nem bánja, ha itt vagy. Jaj, várj! Tudom már. Hiszen meghalt.

A válasz először lesokkolt, aztán felháborodtam a kegyetlenségén. Dühös gombóc szorította el a torkomat.

– Most mi van? – kérdezte ő vállrándítva. – Meghalt. Ez tény. Azt akarod, hogy tagadjam le a tényeket?

– Tettem én valaha valamit ellened, mondd!

– Megszülettél.

Tökéletes érzéketlensége mintha kifordított volna önmagamból – annyira, hogy még csak visszavágni sem tudtam. Felragadtam a sajtburgeremet és a kólát a pultról, otthagytam a húsdollárost. Nagyon szerettem volna visszarohanni Folthoz, de ez az ügy Marcie-val a mi kettőnk dolga volt. Ha így jelenek meg, Foltnak elég egyetlen pillantást vetnie az arcomra, és máris tudni fogja, hogy valami baj van. Semmi szükség rá, hogy belerángassam.

Egy percre, csak hogy összeszedjem magam, kerestem egy közeli padot, és a tőlem telhető legfinomabban leültem rá. Ezt a pillanatot már csak egy dolog tehetné még rosszabbá: a bizonyosság, hogy Marcie figyel, és boldogan mosolyog, hogy sikeresen beletaszjott engem az önsajnálát fekete gödrébe. Beleharaptam a sajtburgerbe, de rossz ízt hagyott a számban. Csak a holt húsról tudtam gondolni. A döglött szarvasmarhákra. A tulajdon halott apámra.

A szemetesbe hajítottam a sajtburgert, és a könnyeimet nyelve továbbsétáltam.

Saját magamat ölelve a parkoló melletti rozoga mosdó felé siettem, remélve, hogy bejutok az ajtón, mielőtt elszabadulnának a könnyeim. A női vécéből ugyan egy vidám patakocská csordogált kifelé, de valahogy beügyeskedtem magam az ajtón, és megálltam az egyik zsíros tükör előtt. Még a gyenge villanykörte fényében is ki tudtam venni, hogy a szemem kipirosodott és tompán csillog. Megnedvesítettem egy papírtörülközőt, és a szememhez nyomtam. Mi a baja velem Marcie-nak? Elkövettem valami kegyetlenséget el-lene, hogy így viselkedik?

Vettem néhány mély, nyugtató lélegzetet, és gondolatban erős téglafalat húztam fel magam köré – Marcie is a másik oldalon maradt. Mit érdekel engem, mit mond? Még csak nem is kedvelem. A véleménye semmit sem jelent. Durva és önző, és most övön alul ütött. Nem ismer engem, és egészen biztosan nem ismerte az apámat sem. Sírni egy szó miatt, amit az ő szája ejtett ki, pazarlás.

Lépj túl rajta!, gyözködtem magam.

Megvártam, hogy halványuljon szememen a sírás piros nyoma, csak azután léptem ki a mosdóból. Foltot keresve elindultam a tömegben. Az egyik célbadobó bódénál találtam meg. Háttal volt nekem. Rixon állt mellette, valószínűleg éppen fogadást ajánlott pénzben arra, hogy Folt nem tud leütni egyetlen kisülőzött bábut sem. Rixon bukott angyal volt, Folttal közös története messzi múltba nyúlt vissza, mély, testvéri kötelék fűzte össze őket. Folt nem engedett sok embert az életébe, bízni még kevesebben bízott, de ha akadt valaki, aki minden titkát ismerte, az Rixon volt.

Két hónappal ezelőttig Folt maga is bukott angyal volt. Akkor megmentette az életemet, ezzel a tetteivel újra kiérdemelte a szárnyait, és az én őrangyalommá vált. Most már azt várták el tőle, hogy a jófiúk csapatában játsszon, de én sejtettem, hogy a Rixonhoz – és a bukott angyalok világához – való kötődése többet jelent neki. És bár nem akartam beismerni, de azt is sejtettem: nem örül az arkangyalok döntésének, hogy az őrangyalommá tették. Hiszen nem erre vágyott.

Ő ember szeretett volna lenni.

A telefonom csörgése riasztott fel gondolataimból. A legjobb barát nőm, Vee számára beállított csengőhang szólalt meg, mégis hagytam, hogy a hangposta fogadja a hívást. Pillanatnyi büntudattal

konstatáltam, hogy ez már a második nem fogadott hívásom volt aznap tőle, de megnyugtattam magam, hogy holnap reggel úgyis találkozunk – Folttal viszont másnap estig nem, és ki akartam élvezni minden együtt tölthető percet.

Figyeltem, amint az asztalon rendben felállított hat tekebábu felé hajítja a labdát, és megremegett a gyomrom, amikor a pólója felcsúszott hátul, feltárva egy sávot a derekából. Tapasztalatból tudtam már, hogy a bőre alatt mindenhol feszes, kidolgozott izmok bújnak meg, és a háta is tökéletesen sima: a bukásakor szerzett sebek helyén már újra szárnyai voltak, még ha számomra és a többi ember számára láthatatlanok is.

– Van rá öt dollárom, hogy nem tudod megismételni – mondtam mögé lépve.

Folt hátrapillantott és elvigyorodott. – Nem a pénzed kell nekem, angyalom.

– Gyerekek, lehetne, hogy a korhatár alatt maradjunk? – kérdezte Rixon.

– Mind a három álló bábu – néztem kihívón Foltra.

– És mi legyen a tét? – érdeklődött.

– Basszus – nyögött fel Rixon. – Tényleg nem tudtok várni, amíg kettesben maradtok?

Folt egy pillanatra rám mosolygott, aztán a labdát a melléhez emelve hátrahajolt. Jobb vállát leengedte, meglendítette a karját, és teljes erőből elhajította a labdát. Az utolsó három bábu hangos csattanással borult le az asztalról.

– Na, te lány, most aztán bajban vagy – kiabálta túl Rixon a nézelődők váratlan tapsát és füttyögését.

Folt megfordult, nekidőlt a bódé falának, és beszédes arccal nézett rám. *Fizess!*, mondta a tartása.

– Szerencséd volt – állapítottam meg.

– Majd még csak ezután lesz *szerencsém*.

– Válassz magadnak nyereményt! – reccsent rá a bódében dolgozó vénember a szétgurult bábuk után hajolgatva.

– A lila macit – felelte Folt, elvette a förtelmes, loncsos, lila plüssmedvét, és felém nyújtotta.

– Nekem? Igazán? – bohóckodtam, kezemet a szívemre szorítva.

– Kedveled a maradékokat. A boltban is mindig a horpadt konzerveket veszed el. Figyeltem ám! – A farmerem övébe akasztotta az ujját, és közelebb húzott magához – Tűnjünk el innen!

– Mik a terveid? – Elöntött a forróság, és megremegtem, mert pontosan tudtam, mik a tervei.

– Menjünk hozzád!

Megráztam a fejem.

– Az nem fog menni. Anyu otthon van. Elmehetnénk viszont hozzád – javasoltam.

Már két hónapja jártunk, és még mindig nem tudtam, hol is lakik Folt – és nem azért, mintha nem akartam volna kideríteni. Miután összejöttünk, még rendben is lett volna, hogy vár két hetet a meghívással, főleg mivel egyedül lakott. De két hónapot várni, az már igazán túlzás. Igyekeztem megőrizni a türelmemet, de a kíváncsiságom folyton bezavart. Semmit sem tudtam Folt életének apró, magánjellegű részleteiről: hogy milyen színűek nála a falak, hogy a konzervnyitója elektromos-e vagy kézi, hogy milyen szappannal mosakszik, hogy vászon- vagy selyemágyneműben alszik-e.

– Hadd találgassak! – kértem. – Valójában egy, a város alatt ásott, titkos létesítményben élsz.

– Angyalom.

– Tele van a mosogatód? A padlón tárolod a koszos gatyáidat? A te lakásod sokkal személyesebb hely, mint az én szobám.

– Ez igaz, de a válaszom: nem.

– Rixon volt már nálad?

– Rixon beavatott.

– És én nem vagyok beavatott?

Megrándult az ajka.

– A beavatásnak van egy bizonyos... sötét oldala is.

– Ha megmutatnád, utána meg kellene, hogy ölj? – találgattam.

A derekam köré fonta a karját, és homlokon csókolott.

– Majdnem eltaláltad. Meddig van kimenőd?

– Tízíg. Holnap kezdődik a nyári iskola. – Ez igaz volt, ráadásul az anyám majdhogynem főállásban próbált éket verni Folt és közém, mintha fizetnének neki érte. Ha Vee-vel vagyok, biztos, hogy elenged fél tizenegyig is. Nem hibáztathattam, amiért nem bízik Foltban – volt idő, amikor én is így éreztem –, de nagyon jólesett volna, ha néha-néha lankadt volna az ébersége.

Mondjuk, ma. Amellett semmi sem történhetett: addig nem, amíg az őrangyalom centikre áll tőlem.

Folt az órájára nézett.

– Akkor ideje indulni.

Négy perccel tíz után egy U kanyarral leparkolt a tanyaház előtt, pont a postaládánál. Leállította a motort, és kikapcsolta a világítást. Olyan volt így, mintha az egész sötétbe borult környéken csak mi ketten lennénk. Egy percre csak ücsörögtünk, aztán Folt megszólalt:

– Miért vagy ilyen csöndes, angyalom?

Felriadtam.

– Csöndes vagyok? Csak elgondolkoztam.

Halvány mosoly jelent meg Folt ajkán.

– Hazug. Mi a baj?

– Jól csinálod – ismertem be.

– Nagyon jól – válaszolta szélesedő mosollyal.

– Összefutottam Marcie Millarral a hamburgeresnél – vallottam be. Ennyit arról, hogy a gondjaimat megtartom magamnak. Nyilvánvaló, hogy még mindig szúr a tüske. Másfelől meg, ha Folttal sem, akkor kivel tudom megbeszélni? A kapcsolatunk két hónappal ezelőtt még nagyrészt ötletszerű csókolózásból állt – az autókban, az autók mellett, lelátók alatt és konyhaasztalok tetején. Volt még benne rengeteg elkalandozó kéz, összekócolt haj és elkent szájfény is, de azóta elmélyült a viszonyunk. Úgy éreztem, a szívem köt Folthoz. A barátsága sokszorta többet jelentett nekem, mint száz alkalmi ismeretség. Amikor az apám meghalt, óriási ürességet hagyott maga után, ami mintha belülről akart volna felőrlöni. Ez az úr még mindig ott tátongott bennem, azonban a fájdalom már feleannyira sem égetett. Nem láttam értelmét, hogy leragadjak a múltban, amikor *itt és most* megvolt mindenem, amire vágyhattam. És ez Foltnak köszönhető.

– Marcie szép tapintatosan emlékeztetett rá, hogy az apám meghalt.

– Akarod, hogy beszéljek veled?

– Ez most úgy hangzott, mintha maga a *Keresztapa* mondta volna.

– Mivel kezdődött ez a ti háborútok?

– Hát ez az. Még csak nem is tudom. Már azon is összekaptunk, hogy kié legyen az utolsó pohár kakaó az uzsonnánál. Aztán egy szép napon, már a gimiben, Marcie fogta magát, és festékszóróval ráírta a szekrényemre, hogy *KURVA*. Még csak meg se próbálta titkolni, hogy ő volt. Az egész iskola azt bámulta.

– Csak úgy egyszerre idegrohamot kapott? Minden ok nélkül?

– Aha. Hát, legalábbis én nem tudom, mi lehetett az oka.

Folt a fülem mögé simította egyik hajtincsemet. – És ki áll nyelésre?

– Ő, de nem sokkal.

Egyre szélesebben mosolygott. – Gyerünk, kapd el, tigrisem!

– Ez meg a másik fele. Mi az, hogy kurva? Gimiben még nem is csókolóztam senkivel. Marcie jobban tette volna, ha a saját szekrényét festi ezzel össze.

– Úgy tűnik, ezen komolyan fennakadtál, angyalom... – Az ujja a felsőm pántja alá csúszott, az érintésétől felizzott a bőröm. – De fogadjunk, hogy el tudom terelni a figyelmedet Marcie-ről.

Bár néhány emeleti ablak világos volt, egyik mögött sem láttam anyut az üvegre tapadni, úgyhogy arra gondoltam, van még egy kis időnk. Kikapcsoltam a biztonsági övemet, áthajoltam a másik oldalra, és Folt ajkát kerestem a sötétben. Lassan csókoltam őt, a tenger sós ízét éreztem a bőrén. Reggel borotválkozott, mostanra azonban a borostája már finoman karmolt. Az ajka a torkomra siklott, a nyelve hegye a nyakamat érte, és a szívem majdnem kiugrott a helyéről.

Azután már a meztelen vállamat puszilgatta; lehúzta a felsőm pántját, és szájával végigsimogatta a karomat. Abban a pillanatban olyan közel akartam lenni hozzá, amennyire csak lehetséges. Azt

akartam, hogy soha ne hagyjon el. Az életem részének akartam abban a percben, és másnap, és a rákövetkező napon. Szükségem volt rá, mint még senki másra.

Átmásztam a sebességváltón, és elhelyezkedtem az ölében. A kezemet felcsúsztattam a mellén, megfogadtam a tarkóját, és magamhoz húztam. Ő átölelte a csípőmet, még közelebb húzott magához, én pedig mélyebbre feszkeltem magam az ölében.

Elragadott a pillanat. Nem tudtam másra gondolni, mint hogy mennyire jó a teste melegét a kezemen érezni. Az inge alá nyúltam, és amikor ujjaim elértek oda, ahol korábban a szárnyai helyét jelző hegek domborodtak, valahol az agyam hátuljában felrobbant egy távoli csillag. A tökéletes sötétséget egyetlen vakító fénylobbanás vágta ketté. Olyan volt, mint valami űrbéli csodát figyelni fényévek távolából, és éreztem, amint az elmém Foltéba olvad, az ott őrzött ezernyi titkos emlékbe – és akkor hirtelen megfogadta a kezemet, és lejjebb húzta a hátán. Egyszerre minden visszazökkent a hétköznapi valójába.

– Szép próbálkozás – suttozta a számba.

A fogaim közé vettem az alsó ajkát.

– Ha elég lenne megérintened a hátam, hogy beleláthass a múltamba, neked is nehezedre esne ellenállni – motyogtam.

– Efféle extrák nélkül is épp eléggé nehezemre esik nem állandóan hozzád nyúlkalni.

Felnevettem, de gyorsan el is komorodtam. Jószerivel alig tudtam felidézni, milyen volt az életem Folt előtt. Esténként, az ágyamban fekve tisztán hallottam a nevetését, láttam magam előtt a szája jobb sarkában picit feljebb kúszó mosolyát, éreztem forró, lágy, érzéki érintését meztelen bőrömön. De az már komoly

erőfeszítembe került, hogy visszaemlékezek bármire is az előző tizenhat évből. Talán azért, mert azok az emlékek elhalványultak Folt mellett. Vagy talán mert nem volt bennük semmi jó.

– Soha ne hagyj el! – sóhajtottam. Megmarkoltam az inge gallérját, és közelebb vontam magamhoz.

– Az enyém vagy, angyalom – mormogta, a szavakkal cirógatva az államot, ahogy hátrahajtottam a fejem: jöjjön és csókoljon mindenhol. – Én pedig a tiéd, mindörökké.

– Bizonyítsd be, hogy komolyan beszélsz! – bukott ki belőlem hirtelen.

Egy pillanatig csak nézett rám, aztán hátranyúlt a nyakához, és kikapcsolta az egyszerű ezüzláncot, amelyet, amióta csak ismerem, mindig viselt. Fogalmam sem volt, honnan van a nyaklánc vagy mit jelent, de azt jól tudtam, hogy Folt számára fontos. Ezen kívül nem is hordott más ékszert, és ezt is mindig az inge alatt, közvetlenül a bőrén. Még sose láttam, hogy levette volna.

Felemelte a láncot, és a nyakamra csatolta. A fém még őrizte a teste melegét.

– Ezt még arkangyal koromban kaptam – mondta –, hogy segítsen megkülönböztetni az igazságot a csalárdságtól.

Óvatosan, jelentőségének kijáró, áhítatos tisztelettel megérintettem az ékszert.

– Még mindig működik?

– Nekem többé nem... – A kezembe kulcsolta a sajátját, és úgy fordította, hogy végig csókolhassa az ujjperceimet. – És most te jössz.

Lehúztam a bal kezem középső ujján viselt kis rézgyűrűt, és átadtam neki. A gyűrű belső oldalára egy apró szívet véstek. Folt elvette és csendben vizsgálta.

– Az apám adta nekem a halála előtti héten – szólaltam meg.

Folt szeme rám villant.

– Ezt nem fogadhatom el.

– Nekem ez a világon a legfontosabb dolog. Azt akarom, hogy a tiéd legyen. – A gyűrű köré zártam a kezét.

– Nora – nézett rám tétován –, ezt én nem fogadhatom el.

– Csak ígérd meg, hogy megtartod! Ígérd meg, hogy soha semmi nem választ el minket egymástól! – A tekintetemmel fogva tartottam az övét, hogy ne fordulhasson el. – Nélküled én nem akarok létezni. Nem akarom, hogy valaha vége legyen.

Folt szeme éjfeketen ragyogott, feketébben, mint millió titok. Lenézett a tenyerében tartott gyűrűre, és lassan megforgatta az ujjai közt.

– Ígérd meg, hogy mindig szeretni fogsz – suttoztam.

Alig láthatóan bólintott.

Megragadtam az ingét, és magamhoz rántottam, szenvedélyes csókkal pecsételve meg új eskünket. Az ujjaimat az övéibe fűztem, és úgy szorítottam, hogy a gyűrű éle a tenyerünkbe vágott. Még ez sem volt elég, semmi nem lehetett elég közel hozzá. Addig erőlködtem, amíg az ékszer fel nem sértette a tenyeremet. Véreskü.

Amikor már úgy éreztem, hogy a légszomjtól elájulok, behunyt szemmel eleresztettem, és a homlokomat az övének támasztottam. Csak zihálni bírtam.

– Szeretlek – mormoltam. – Azt hiszem, jobban is, mint kellene.

Vártam, hogy válaszoljon, de ehelyett csak még szorosabban ölelt magához, inkább védelmezően, mint szerelmesen. Elfordult tőlem, és az út túloldalán elterülő erdő felé nézett.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Hallottam valamit.

– Az én voltam, azt mondtam, szeretlek – mosolyogtam rá, és az ujjammal végigrajzoltam az ajka vonalát.

Vártam, hogy viszonozza a mosolyt, de csak nézte a fákat és a szélben bólogató ágak imbolygó árnyékát.

– Mi van ott? – Most már én is odafigyeltem. – Egy prérifarkas?

– Valami nincs rendben.

A vér meghűlt az ereimben. Lecsúsztam az öléből.

– Megijesztesz. Mi az, egy medve? – Évek óta nem láttunk medvét a környéken, de a tanyaház a város szélén állt, a medvékről pedig mindenki tudja, hogy téli álmukból éhesen ébredve gyakran betévednek a házak közé ételment keresve.

– Kapcsold fel a lámpákat, és dudálj rá! – mondtam. Már én is azt lestem, mozdul-e valami a fák között. A szívverésem felgyorsult, amikor eszembe jutott az a régi medve, amelyiket az ablakból lestünk a szüleimmel, miközben az állat az autónkat lökdöste, mert ételt szimatolt benne.

Mögöttem felvillant a veranda lámpája, Nem kellett hátranéz-nem, hogy tudjam: anyu áll az ajtóban, ráncolja a szemöldökét, és türelmetlenül dobol a lábával.

– Mi van? – kérdeztem újra Foltot. – Anyu mindjárt kijön. Veszélyben vagyunk?

Válasz helyett beindította a motort, és sebességbe tette a Jeepet.

– Menj be! Valamit még el kell intéznem.

– Menjek be? *Viccelsz?* Mi folyik itt?

– Nora! – kiáltotta anyu dühösen, és elindult felénk. A kocsi mellett megállt, és intett, hogy eresszem le az ablakot.

– Folt...? – próbálkoztam újra.

– Majd felhívlak.

Anyu feltépte az ajtót.

– Folt – biccentett kurtán.

– Blythe – Folt zavartan visszabólintott.

Anyu hozzám fordult.

– Négy percet késtél.

– Tegnap négy perccel korábban jöttem haza.

– Ne alkudozz, a tíz óra az tíz óra! Indíts befelé! Most.

Nem akartam otthagyni Foltot, de nem sok választásom volt.

Még odaszóltam neki:

– Hívj fel!

Rábólintott, de a tekintete máshol járt, és ebből tudtam, hogy az esze is. Amint kikászálódtam az autóból, a Jeep megugrott, és egyből meglódult. Akárhová is igyekezett Folt, *nagyon* igyekezett.

– Ha megszabom a takarodó idejét, elvárom, hogy betartsd! – kezdte anyu.

– Négy percet késtem – hangsúlyoztam, hátha megérti, hogy némiképpen túlreagálja a dolgot.

Lesújtó pillantás volt a válasz.

– Apádat tavaly megölték. Pár hónapja te is randevúztál a halállal. Azt hiszem, minden okom megvan, hogy féltselek! – Visszamasírozott a házba, egyenes derékkal, mellén szorosan karba font kézzel.

Rendben, érzéketlen, gonosz, hálátlan gyermek vagyok. Felfogtam.

Visszafordultam az út túloldalán álló fasorhoz. Semmi különöset nem láttam rajta. Vártam, hogy valami túlvilági fuvallat majd figyelmeztet, ha olyasmi van ott, amit nem láthatok, de nem

éreztem semmi furát. Langyos nyári szellő borzolta a leveleket, kabócák éneke hallatszott. Az ezüst Hold alatt az erdő maga volt a béke és nyugalom.

Folt nem is látott semmit. Csak azért fordult el, mert ostobán kimondtam azt a nagy szót, vagyis hát kiszakadt belőlem, mielőtt meggondolhattam volna. Mégis, *mit gondoltam?* Nem, nem. Mégis, mit gondolhat most Folt? Azért hajtott el, hogy megússza a választ? Egészen biztos voltam benne, hogy tudom az igazat. És abban is egészen biztos voltam, hogy ez volt az ok, amiért dermedten bámultam a hátsó lámpák ponttá zsugorodó fényét az úton.

2. FEJEZET

AZ ELMÚLT MINTEGY TIZENEGY MÁSODPERCBEN hasonlóan fekve hevertem, a párnámat a fejemre szorítottam és erősen próbáltam nem meghallani az ébresztős rádióból harsogó Chuck Delaney-t és a portlandi közlekedési híreket. Ugyanúgy megpróbáltam az agyam logikai áramköreit is lekapcsolni, amelyek azt üzengették, hogy keljek fel és öltözzek, mert ha nem, akkor baj lesz. Egyelőre azonban az örömközpont állt nyeresre, és én bekapaszkodtam az álmomba – vagy inkább az álmom tárgyába. Hullámos fekete haja volt, és szívdöglesztő mosolya. Menetirány-
nak háttal ült a motorján, én vele szemben, a térdünk összeért. Az ingébe kapaszkodtam, és magamhoz húztam egy csókra.

Álmomban Folt képes volt érezni, amikor megcsókoltam. Nemcsak a lelkében, hanem igazán, a testében is. Álmomban sokkal inkább ember volt, mint angyal. Jól tudtam, az angyalok nem érzékelik az érintést, de álmomban úgy akartam, hogy Folt érezze azt a selymes, lágy nyomást, amikor az ajkunk összeér; az ujjaimat a hajában; a borzongató, ellenállhatatlan mágnesességet, ami hozzám vonzza teste minden egyes sejtjét.

Úgy, ahogy én éreztem.

Folt végigfuttatta ujját a nyakamon, az ezüstláncon, és az érintéstől hullámokban borzongott végig rajtam a gyönyör.

– Szeretlek – mondta halkán.

A kezemet izmos hasára simítva hozzá hajoltam, az ajkunk majdnem összeért.

– Én jobban szeretlek téged – suttogtam a szájába.

Csakhogy nem bírtam kimondani: a szavak a torkomon akad-
tak.

Folt meg csak várta a válaszomat, a mosolya lassan lehervadt.

Szeretlek, próbálkoztam újra. És a szó ismét megakadt bennem.

Folt arcára ideges grimasz ült ki.

– Szeretlek, Nora – ismételte.

Vadul bólogattam, csakhogy ő elfordult tőlem, lelépett a motor-
ról, és elindult, anélkül, hogy visszapillantott volna.

Szeretlek! Szeretlek!, kiabáltam utána. *Szeretlek, szeretlek!*

De mintha homokot szórtak volna a torkomba: minél erősebben
próbáltam kinyögni a szavakat, azok annál mélyebbre süllyedtek.

Folt már-már eltűnt a tömegben. Egyszerre éjszaka lett, és én
alig tudtam kivenni fekete pólóját a száz és száz másik, hason-
ló sötét póló között. Rohantam, hogy utolérjem, de amikor el-
kaptam a karját, valaki más volt az, aki megfordult. Egy lány.
A sötétben nem láttam tisztán a vonásait, de abban biztos vol-
tam, hogy szép.

– Szeretem Foltot – közölte velem. Mosolygó ajkán vérvörös
rúzs. – És nem félek kimondani!

– Én is kimondtam! – csattantam fel. – Tegnap este megmond-
tam neki!

Továbbnyomakodtam a lány mellett, a tömeget kutatva, amíg a szemembe nem villant Folt állandóan hordott kék baseballsapkája. Vadul lökdösődve odafurakodtam, és felé nyúltam.

Megfordult – de ismét azzá a szép lánnyá változott.

– Késő – mondta. – Most már én szeretem Foltot.

– És most következzen Angie és az időjárás! – rikoltotta vidáman a fülemben Chuck Delaney. Az „időjárás” szóra felpattant a szemem. Egy pillanatig csak hevertem az ágyban, próbáltam lerázni a rossz álom utolsó foszlányait, és összekapni magam. Időjárás-jelentést háromnegyed előtt néhány perccel mondanak. Ezt csak akkor hallhatom ha...

A nyári iskola! Elaludtam!

Lerúgtam a takarót, és a szekrényhez rontottam. Az előző este legalulra behajított farmert és egy fehér pólót kaptam magamra, az utóbbi fölé egy levendulaszínű kardigánt. A gyorstárcsázón benyomtam Folt számát, de három csengetés után a hangposta fogadott.

– Hívj fel! – kértem, s egy pillanatig eltöprengtem azon, hogy a tegnap esti nagy vallomás után ma vajon mekkora ívben fog elkerülni. Eltökéltem ugyan, hogy amíg a szenzáció lecseng nála, és a dolgok visszatérnek a rendes kerékvágásba, úgy teszek, mintha mi sem történt volna, de a hajnali álom után már nem voltam biztos benne, hogy tényleg ilyen egyszerűen ejteni tudom a témát. Talán Foltnak is éppen ilyen nehéz. Akárhogy is, abban a percben nem sok mindent tehettem, még akkor sem, ha egyébként meg mertem volna esküdni rá, hogy ő ígérgette, hogy elvisz...

Frizurakészítés gyanánt a fejemre biggyesztettem egy hajpántot, lekaptam a hátizsákomat a konyhapultról, és kisiettem a házból.

Csak annyi időre torpantam meg a felhajtón, hogy bosszúsan felszisszenjek a háromszor négyméteres betonplacc láttán, ahol az 1979-es évjáratú Fiat Spiderem szokott várni. Anyu eladta a Spidert, hogy kifizesse belőle három hónap villanyszámláját, és feltöltse a hűtőt annyi enivalóval, ami kitart a hónap végéig. Még a házvezetőnőnket, a pótanyámnak tartott Dorotheát is elbocsátotta, hogy csökkentse a költségeket. A Körülményeket átkozva a vállamra dobtam a táskámat, és kocogva nekivágtam az útnak. A legtöbben úgy gondolják, hogy a Maine-i tanyaház, ahol anyuval élünk, valami különlegesség, de hadd mondjam el, hogy semmi különleges nincs a legközelebbi szomszédig vezető másfél kilométeres útban. És ha a különlegesség egyet jelent holmi tizenharmadik századi, széljárta pénzfaló gödörrel, amely ráadásul egy olyan légköri képződmény közepében áll, ahová az összes parti köd beáramlik, akkor inkább hadd ne legyenek különleges.

A Hawthorne és a Beech sarkán már észleltem az élet jeleit: ingázók autói húztak el előttem. Amíg az egyik hüvelykujjamat fel tartottam, a másik kezemmel előkotortam egy lehetetfrissítő, fogmosást pótló rágógumit.

Egy piros Toyota 4Runner állt meg a járdaszegélynél, és az utasülés felőli ablak halkán zümmögve leereszkedett. Marcie Millar ült a kormánynál.

– Baj van a kocsiddal? – érdeklődött.

A kocsimmal az volt a baj, hogy nem létezett egyáltalán, de ezt semmi pénzért nem kötöttem volna Marcie orrára.

– Elvagytelek vagy ne? – türelmetlenkedett, amikor nem választam.

Nem akartam elhinni, hogy az összes autósból, aki ezt az utat választotta, egyedül Marcie volt hajlandó megállni. Akarok én vele utazni? Fikarcnyit sem. Még mindig tüske a köröm alatt, amit az apámról mondott? Igen. Hajlandó vagyok megbocsátani neki? Soha. A legszívesebben csak intettem volna, hogy hajtson tovább, ha nem lett volna egy aprócska gondom. Azt mesélték, hogy Mr. Loucks a periódusos rendszernél csak egy dolgot szívlel jobban, mégpedig a késve érkezőket büntetőfeladattal jutalmazni.

– Köszí – motyogtam zavartan. – Iskolába megyek éppen.

– Gondolom, a kövér barátnőd nem tudott elvinni.

Megálltam, a kezem a kilincsen. Vee és én már rég feladtuk, hogy megértessük a szűkagyú emberekkel: a „kövér” és a „gömbölyded” nem ugyanaz, de ettől még nem bírtuk jól az ostobaságot. És nagyon szívesen meg is kértem volna Vee-t, hogy vigyen el, de ő már bent volt az iskolában, mert meghívták az *eZine* reménybeli szerkesztőinek értekezletére.

– Azt hiszem, mégis inkább sétálok – jelentettem ki, és belöktem a kocsiját.

Marcie pislogott párat, s úgy tett, mintha zavarban lenne.

– Megbántottalak tán, mert kövérnek neveztem Vee-t? Mert egyébként igaz. Mi ütött beléd? Cenzúráznom kéne magam, mielőtt megszólalok? Tegnap az apád, most meg ez. Mi van a szólás-szabadsággal?

Átfutott az agyamon, milyen szép és kényelmes volna, ha még mindig meglenne a Spiderem. Nem csak hogy nem állnék meglőve, ha nincs, aki elvigyen, de még talán Marcie-n is áthajthatnék. Az iskola parkolója tanítás végén mindig zűrzavaros hely. Történekm balesetek.

Mivel azonban nem kenhettem a lökhárítómra, gyorsan a második legjobb megoldás mellett döntöttem. – Ha az én apámé lenne a helyi Toyota-kereskedés, én bizony lennék annyira környezettudatos, hogy egy hibridautót kérjek.

– Nos, nem a te apádé a Toyota-kereskedés.

– Ez igaz. Az én apám halott.

Marcie felhúzta a vállát.

– Te mondtad, nem én.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha mostantól messzire elkerüljük egymást, te és én.

Erre csak a körömlakkját kezdte vizsgálgatni.

– Helyes.

– Akkor jó.

– Én csak kedves akartam lenni, és ez a hála – mormolta félhangosan.

– Kedves...? Kövérnek nevezted Vee-t!

– És felajánlottam, hogy elviszlek... – Beletaposott a gázba, a kerekei porfelhőt köptek rám.

Nem úgy keltem fel reggel, hogy jaj, de kéne még egy ok, amiért utálhatom Marcie Millart, de tessék.

A Coldwater Gimnáziumot a tizenkilencedik század vége felé emelték, félig viktoriánus, félig gótikus stílusban épült, és sokkal inkább tűnt templomnak, mint iskolának. Szűk, csúcsíves ólomüveg ablakok tagolták a sokszínű – de jobbára sötét – téglából rakott falakat, melyeken nyáron borostyán zöldellt, sajátos új-angliai hangulatot kölcsönözve az épületnek.

Félig futva robotgattam végig a folyosón a kémiaterem felé, amikor megszólalt a zsebemben a mobilom.

– Anyu? – szóltam bele, nem is lassítva. – Visszahívhatná...

– Nem fogod kitalálni, kivel futottam össze a minap! Lynn Parnell-lel! Emlékszel Parnellékre? Scott anyja.

Rápillantottam az órára a kijelzőn. Bár szerencsém volt, és az iskoláig elhozott egy kedves idegen – egy kick-box edzésre tartó nő –, mégis csúszásban voltam. Alig két perc, és megszólal a csengő.

– Anyu! Kezdődik az óra. Ebédszünetben felhívlak.

– Te és Scott mindig olyan jó barátok voltatok.

Derengeni kezdett egy halvány emlék.

– Igen, ötéves korunkban – morogtam – Nem ő volt az, aki mindig összepisilte magát?

– Tegnap beültünk egy italra Lynn-nel. Épp most fejeződött be a válópere, és Scott-tal visszaköltöznek Coldwaterbe.

– Remek. Hívlak majd, ha...

– Meghívtam őket ma vacsorára.

Az óra mutatója pont akkor ugrott egyet, amikor elsziettem az igazgatói iroda előtt. Futtomban úgy láttam, mintha megakadt volna 7.59 és kerek nyolc óra között. *Fenyegető pillantást vetettem rá. Nem merészelj korábban megszólalni!*

– Ma nem jó, Anyu. Folttal...

– Ne butáskodj már! – vágott a szavamba. – Scott az egyik legrégebbi barátod. Sokkal régebről ismered, mint Foltot.

– Scott mindig fatetveket akart etetni velem – vágtam vissza, ahogy az emlékeim lassan visszatértek.

– Miért, te sosem akartad babázásra kényszeríteni?

– Az egészen más!

– Ma este hétkor – fejezte be Anyu ellentmondást nem tűrő hangon.

Pillanatokkal csengetés előtt estem be az osztályba, és lehuppan-
tam egy támlátlan fémszékre a fekete gránit laborasztal mögött, az
első sorban. Az asztal kétszemélyes volt, és én gyorsan keresztbe
tettem az ujjaimat, nehogy olyan valaki legyen a párom, akinek
a tudományos ismeretei meghaladják az enyémetek – ami az én
átlagomat tekintve nem is olyan nagy teljesítmény. Én inkább ro-
mantikus típus vagyok, mint realista, és erősebben bízom a vakhit-
ben, mint a hideg logikában. Emiatt már a kezdetektől hadilábon
álltam a tudománnyal.

Marcie Millar vonult be a terembe, magas sarkúban, farmerben és
egy Banana Republic márkájú selyemtopban, amely az én iskolakez-
dési kívánságlistámon is szerepelt. Szeptember elejére majd átkerül
a leértékelt áruk polcára, ezzel az én pénztárcám hatókörébe. Éppen
azon voltam, hogy leradírozzam lelkitraumáim listájáról a selyemto-
pot, amikor Marcie letelepedett a mellettem álló laborszékre.

– Mi történt a hajaddal? – fintorgott – Elfogyott a hajformázód?
Vagy a türelmed? – Féloldalas mosolyra húzta a száját. – Vagy attól
ilyen, mert hat kilométert kellett loholnod, hogy beérfj?

– És mi van azzal, hogy távol maradunk egymástól? – néztem
szigorúan a székére, aztán a sajátomra, jelezve, hogy a köztünk lévő
harminc centi nem távolság.

– Kellene tőled valami.

Halkan szusszantottam, hogy visszaállítsam a vérnyomásomat.
Tudhattam volna.

– Nézd, Marcie! – kezdtem. – Mind a ketten tudjuk, hogy ez
a tantárgy eszméletlenül nehéz lesz. Teszek neked egy szívességet,

most még időben szólok, hogy természettudományokból pocsek vagyok. Csak azért iratkoztam be a kémiás csoportba, mert azt hallottam, idén könnyebb lesz. Nem akarsz te engem a párodnak. Velem nem egykönnyen szerzel jelest.

– Úgy nézek én ki, mint aki az átlaga miatt aggódik? – legyintett türelmetlenül. – Más kellene. A múlt héten állást kaptam.

Marcie? Állást?

Önelégülten elmosolyodott, mintha leolvasta volna a gondolataimat az arcomról.

– Az irodán. Az egyik titkárnő férje apám szalonjában dolgozik. Sosem árt, ha az embernek jó kapcsolatai vannak. Na, nem mintha ez neked bármit is jelentene.

Tisztában voltam vele, hogy Marcie apja komoly befolyással rendelkezik a városban. Mi több, akkora adományokat szokott osztogatni a kluboknak, hogy még a középiskolai tanári állásokba is beleszólhatott, de ez azért nevetséges volt.

– Egyszer-egyszer kinyílik egy akta – folytatta Marcie, – és nem tudok nem meglátni bizonyos dolgokat.

– Aha, persze.

– Tudom például, hogy még nem tetted túl magad az apád halálán. Az iskolapszichológushoz jársz miatta. Igazából mindenkiről mindent tudok, Foltot kivéve. A múlt héten tűnt fel, hogy az ő aktája üres. Tudni akarom, miért. Tudni akarom, mit rejteget.

– Mit érdekel az téged?

– Tegnap este a felhajtónkon ácsorgott, és a hálószoabaablakomat bámulta.

Meglepetésemben csak pislogtam rá – Folt? A ti felhajtókon?

– Hacsak nem ismersz valaki mást, aki Jeep Commanderrel jár, mindig feketét visel és őrijtően szexi.

Összevontam a szemöldökömet.

– Mondott valamit?

– Kiszúrta, hogy figyelem az ablakból, és elment. Szerinted kérjek távoltartási végzést? Ez a viselkedés amúgy jellemző rá? Tudom, hogy nem normális, de mégis, mennyire nem az?

Oda se figyeltem rá: túlságosan lefoglalt, hogy feldolgozzam a hallottakat. Folt? Marcie-ék házánál? Ez csak azután lehetett, hogy engem otthagytott. Miután megmondtam neki, hogy szeretem, és ő elmenekült.

– Na, nem baj – egyenesedett fel Marcie. – Máshogy is meg lehet tudni dolgokat. Például a hivataloktól. Tuti kifordulnak magukból, ha meghallják, hogy itt egy üres iskolai akta. Én nem akarom szólni senkinek, de ha a saját biztonságomról van szó...

Afelől nem aggódtam, hogy Marcie tényleg elmegy a hivatalokhoz. Folt tudott vigyázni magára. Ami miatt *igenis aggódtam*, az a tegnap este volt. Folt azzal hagyott ott, hogy valamit meg kell tennie, de nem tartottam valószínűnek, hogy ez a valami a Marcie-ék felhajtóján való ácsorgás lett volna. Ennél azt is könnyebben elhiszem, hogy tényleg a vallomásom miatt lépett le.

– Vagy a rendőrség – tette hozzá Marcie, ujjával az ajkát paskolgatva. – Üres akta, ez már-már törvénytelen... Egyáltalán *hogyan vehették így fel* az iskolába? Nora? Idegesnek tűnsz. Csak nem ráta-pintottam valamire? – Meglepett, örömteli mosoly ragyogott fel az arcán. – Eltaláltam, ugye? Van itt még mit megtudni.

Hűvös pillantást vetettem rá.

– Ahhoz képest, hogy világosan megmondtad: a te életed mindenki máséhoz képest felsőbbrendű, határozottan érdekelnek a mi unalmas, szánalmas világunk legapróbb történései is.

Marcie arcáról leolvadt a mosoly.

– Nem csinálnám, ha mind eltakarodnátok az utamból.

– A te utadból? Ez nem a te iskolád.

– Ne beszélj így velem! – csattant fel Marcie előrehajolva. – Sőt, ne is szólj hozzám egyáltalán!

Felemeltem a kezemet.

– Oké, semmi gond.

– És ha már itt tartunk, húzz el innen!

Lenéztem a székemre. Ezt most nem gondolhatja komolyan...?

– Én voltam itt előbb.

Az előbbi mozdulatomat utánozva Marcie is felkapta a kezét.

– Az már nem az én bajom.

– Hát, én nem megyek sehova.

– Én meg nem ülök melletted.

– Ezt örömmel hallom.

– *Mozdulj már!* – parancsolta Marcie.

– Nem!

A csengő szakította félbe a vitánkat, és amikor éles hangja elhalt, mindkettőnknek feltűnt, hogy a terem elcsendesedett. Körülpillantottam, és gyomron vágott a látvány: minden hely foglalt volt már.

Mr. Loucks megállt a jobbjomnál a padsorokat elválasztó folyosón, és meglengetett egy ív papírt.

– Ez itt a kezemben egy üres ülésrend – kezdte. – Minden négyzet egy asztalt jelent itt a teremben. Írjátok be a neveteket a megfelelő

rubrikába, és adjátok tovább a lapot! – Lecsapta elém a papírt. – Remélem, kedvelitek a padtársatokat, ugyanis nyolc hétig együtt lesztek.

Délben, amikor az osztályt elengedték, Vee-vel elmentünk Enzo bisztrójába, ahol nyáron jegeskávét, télen forró tejet szoktunk inni. A nap égette az arcomat, ahogy átvágtunk a parkolón, és akkor láttam meg őt. Egy fehér, vászontetős Volkswagen kabrió volt, rajta a kiírás: ELADÓ 1000 \$ VAGY A LEGJOBB AJÁNLAT NYER.

– Hé, elcsöppen a nyálad – Vee finoman az állam alá nyúlt, hogy becsukja a számat.

– Nincs véletlenül ezer dolcsid kölcsön?

– Öt dolcsim sincs kölcsön. A perselymalacom orvosilag anorexiás. Vagyódó sóhajjal pillantottam vissza a kabrióra.

– Pénz kell. Munka kell. – Behunytam a szemem és elképzelttem magam a Volkswagen kormánya mögött: a vászontető lehajtva, a szél borzolja göndör fürtjeimet. Soha nem kellene többé stoppolnom, szabadon mehetnék oda és akkor, ahova és amikor csak teszszik.

– Na igen, csakhogy ha munkába állsz, az azt jelenti, hogy konkrétan dolgoznod is kell. Úgy értem, biztos vagy benne, hogy az egész nyaradat haza akarod vágni azzal, hogy minimálbérért robotolsz? Én nem tudom, még a végén megizsadsz, vagy valami.

Feltúrtam a hátizsákomat egy darab papír után, hogy felírhaszam a hirdetésen megadott számot. Talán lealkudhatnak az árból néhány százast. A részmunkaidős állások hirdetéseinek átböngészését mindenesetre hozzáadtam a délutáni teendőim listájához.

A munka ugyan azt jelentené, hogy kevesebb időm jut Foltra, de egyben azt is, hogy tudok majd egyedül közlekedni. Akármennyire is szerettem Foltot, mindig úgy tűnt, hogy éppen el van foglalva... valamivel. Ami fuvarozás szempontjából megbízhatatlanná tette.

Bent a bisztróban jegeskávét, fűszeres pekándiós salátát rendelünk, és lehupantunk egy szabad asztalhoz. Enzo az elmúlt hetekben jóformán teljesen átalakította a helyet, hogy megfeleljen a huszonegyedik század igényeinek, úgyhogy Coldwaterben most már internetkávézó is volt. Tekintve, hogy az otthoni gépem hatéves múlt, a dolog határozottan tetszett.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de nekem már nagyon elegendő van az iskolából – sóhajtott Vee, a feje tetejére tolva a nap-szemüvegét. – És akkor még nyolc hét spanyoltanulás! Ez annyi nap, hogy össze se tudom számolni. Valami kikapcsolódásra vágyom! Valamire, ami elvonja a figyelmemet az előttünk elnyúló végtelen leckefolyamokról. Menjünk el vásárolgatni! Vigyázz, Portland, jövünk! A *Macy's* éppen kiárúsítást tart. Cipőkre van szükségem. Ruhákra van szükségem. És egy új parfümre is szükségem van.

– Most vettél egy halom új ruhát. Kétszáz dollárt elvertél, vagy mennyit. Anyád agyvérzést kap, ha meglátja a hitelkártyád egyenlegét.

– Igen, de egy pasira is szükségem van, ahhoz meg jól kell kinézni. És az sem árt, ha az illatom is jó.

Bekaptam egy körtekockát.

– Van már jelölted?

– Ami azt illeti, van.

– Csak annyit mondj, hogy nem Scott Parnell!

– Scott kicsoda?

Rámosolyogtam:

– Látod? Máris boldoggá tettél.

– Én nem ismerek semmiféle Scott Parnellt, de a srác, akit kinéztem, történetesen szexi. Mi az, hogy szexi? Még Foltnál is jobb pasi! – Elhallgatott egy pillanatra. – Nem, mégsem. *Annyira* senki nem jó. Na, figyelj, ne pocskékoljunk el, ami még hátra van a napból. Portland vagy halál!

Levegőt vettem, hogy megszólaljak, de Vee gyorsabb volt.

– Na ne – mondta. – Ezt a nézésedet ismerem. Most fogod közölni, hogy már vannak terveid estére.

– Lépünk vissza a Scott Parnelles részhez! – javasoltam. – Itt laktak, amikor öt évesek voltunk.

Vee elgondolkodó arcot vágott.

– Egy csomószor bepisilt – tettem hozzá, hogy rásegítsek.

Felcsillant a szeme.

– Pisis Scotty?

– Visszaköltöznek Coldwaterbe, és anyu meghívta őket ma este vacsorára.

– Már látom, hova akarsz kilyukadni – bólogatott Vee. – Ez tipikus romantikus komédia. Amikor két lehetséges szerelmes életútja idéetlen helyzetben találkozik. Emlékszel, amikor Desi véletlenül bement a fiúvécébe, és ott találta Ernestót a piszoárnál?

Egy pillanatra megdermedtem.

– Mi van?!

– A *Corazón*, az a spanyol sorozat. Nem nézed? Sebaj. Az anyád össze akar hozni Pisis Scottyval. Még hozzá mielőbb.

– Nem, nem akar. Tudja, hogy Folttal járok.

– Tudni tudja, de nem túl boldog tőle. Az anyád minden erejével azon lesz, hogy a Nora szereti Foltot című játékból Nora szereti Pisis Scottyt játék legyen. És tudod, mit? Még az is lehet, hogy Pisis Scotty azóta már Szexis Scotty. Erre nem gondoltál?

Nem gondoltam, és nem is akartam rágondolni. Nekem ott volt Folt, és boldogan be is értem vele.

– Nem beszélhetnénk inkább fontosabb dolgokról? – kérdeztem, mielőtt Vee még vadabb vizekre evezett volna. – Mondjuk, arról, hogy kémiai Marcie Millar lett a padtársam.

– Az a ribanc?

– Úgy tűnik, az irodában szerzett valami munkát, és belenézett Folt aktájába.

– Még mindig üres?

– Úgy néz ki, mivel Marcie énbőlőlem akar kiszedni mindent, amit Foltról tudok.

Mint például, hogy miért ácsorgott előző éjjel a felhajtójukon, az ő hálószoabaablakát bámulva, tettem hozzá gondolatban. Én is hallottam már a pletykát, miszerint Marcie egy teniszütőt tesz ki az ablakába, amikor bizonyos összegért kész bizonyos szolgáltatásokat nyújtani, de erre gondolni sem voltam hajlandó. A pletykák kilenczede különben is kitaláció, nem?

Vee felém hajolt.

– És, *mit* tudsz róla?

Kényelmetlen csend következett. Úgy tartottam, hogy a legjobb barátoknak ne legyenek titkaik egymás előtt. De a való életben voltak titkok... és voltak nehezen megemészthető igazságok. Rémisztő igazságok. *Hihetetlen* igazságok. Mindegyik meghatározás illik a helyzetedre, ha a fiúd bukott-visszafogadott őrangyal.

– Te eltitkolsz előlem valamit – állapította meg Vee.

– Neeem.

– De bizony, hogy igen.

Megint fullasztó csönd lett.

– Megmondtam Foltnak, hogy szeretem.

Vee a szája elé kapta a kezét, és nem tudtam eldönteni, hogy a megdöbbenését leplezi így, vagy csak kinevet. Ettől persze még sokkal inkább elbizonytalanodtam. Ez *ennyire* nevetséges? Még annál is hülyébb dolgot műveltem, mint először hittem?

– És mit mondott? – kérdezte Vee.

Nem válaszoltam, csak ránéztem.

– Ennyire nem lehetett rossz – állapította meg.

Megköszörültem a torkomat.

– Mesélj inkább arról a srácról, akit fel akarsz szedni. Mármint ez olyan távorról nyálcsorgató dolog, vagy konkrétan beszéltél is már vele?

Vee vette a lapot.

– Hogy beszéltem-e? Tegnap vele hot dogoztam ebédidőben a Skippyben. Vakrandi volt, de jobban sült el, mint vártam. Sokkal jobban. Mellesleg, erről már rég tudhatnál, ha mondjuk, néha visszahívnál ahelyett, hogy folyton a pasiddal lógsz.

– Vee, neked én vagyok az egy szem barátod, és mégsem én hoztam össze neked ezt a randit.

– Nem bizony. Hanem a pasid.

Egy falatnyi gorgonzola megakadt a torkomban.

– *Folt* szervezett neked vakrandevút?

– Igen, miért, baj?– kérdezett vissza Vee védekezőn.

Rámosolyogtam.

– Azt hittem, nem bízol benne.

– Nem is.

– Hát akkor meg?

– Én megpróbáltam megtárgyalni veled, de te egyszerűen soha, soha nem veszed fel a telefont.

– Oké, oké, akkor most a világ legpocsekább barátnőjének érzem magam – Összeesküvő mosolyt villantottam rá. – Mondd a többit!

Vee viszonzta a mosolyt.

– Rixon a neve, ír. Az akcentusa totál bepörget. Szeximaxi! Mondjuk, kicsit soványka az én erős csontjaimhoz, de úgyis le akarok adni kilenc-tíz kilót a nyáron, szóval augusztusra szépen minden egyensúlyba kerülhet.

– Rixon? Na nee! Én bírom Rixont! – Általában nem bíztam bukott angyalokban, de Rixon kivétel volt. Folthoz hasonlóan ő is valahol a szürke zónában húzta meg a maga erkölcsi határvonalait: nem volt tökéletes, de gonosz sem.

Elvigyorodtam, és vádlón Vee-re szegeztem a villámat.

– Nem tudom elhinni, hogy elmentél vele, amikor Foltot meg utálad.

Vee úgy nézett rám, mint egy fekete macska, amit éppen visszafelé simogatnak.

– Ez a legjobb barátságos duma nem jelent semmit. Csak nézz ránk, mi is teljesen különbözőek vagyunk.

– Ez remek, legalább majd négyesben lehetünk egész nyáron.

– Nem, nem, szó sem lehet róla. Én nem lógok a te örült pasidal. Nem érdekel, mit gondolsz, én még mindig azt hiszem, hogy Foltnak igenis köze volt Jules rejtélyes halálához.

Úgy éreztem, hirtelen valami sötét felhő borul ránk. Akkor éjjel csak hárman voltunk a tornateremben. Jules meghalt. A harmadik én voltam. Sosem árultam el Vee-nek a teljes igazságot, csak annyit, amennyivel befoghattam a száját, és a saját biztonsága érdekében ezen nem is akartam változtatni.

A nap hátralévő részében autóztunk a városban. Gyorséttermekből gyűjtöttük be a munkalehetőségeket, és majdnem fél hét volt, mire hazaértem. Ledobtam a kulcsomat, és visszatekerem a rögzítőt. Csak anyu hagyott üzenetet: még a *Michaud's Market*-ben volt, hogy fokhagymás kenyeret, ínycenc lasagnét és olcsó bort vegyen, és a saját sírjára esküdözött, hogy előbb hazaér, mint Parnellék.

Kitöröltem az üzenetet, és felsétáltam a szobámba. Mivel reggel sem fürödtem, és a hajam is az éjig kócolódott azóta, legalább át akartam öltözni, hogy enyhítsem a károkat. Bár Scott Parnellről egy darab kellemes emlékem sem volt, a vendégség mégiscsak vendégség. Már félig ki is gombolkoztam, amikor valaki kopogott a bejárati ajtón.

A küszöbön Folt állt, hanyag tartásban, keze a zsebében. Máskor üdvözlésként rögtön a nyakába ugrottam volna, de ma visszafogtam magam. Előző este, amikor szerelmet vallottam neki, meg sem állt Marcie hálószobaablakáig. Háborgott bennem a büszkeség meg a düh, és bizonytalannak éreztem magam. Reméltem, hogy a tartózkodó csendből, amivel fogadtam, megérti, hogy valami nincs rendben, és nem is lesz, amíg helyre nem hozza bocsánatkéréssel vagy magyarázattal.

– Helló – szólaltam meg közönyt tettetve. – Elfelejtettél felhívni tegnap este. Végül is hol jártál?

– Mindenfelé. Beengedsz?

Nem mozdultam az ajtóból.

– Nagyszerű, hogy ebbe a mindenfelébe még Marcie-ék háza is belefér.

Az arcán átvillanó meglepetés elárulta, amit nem akartam elhinni eddig: Marcie igazat mondott.

– Nem akarod elmagyarázni, mi folyik itt? – érdeklődtem, most már élesebben. – Hogy mit kerestél náluk múlt éjjel?

– Angyalom, jól hallom, hogy féltékeny vagy? – Mintha kötekedt volna velem, csakhogy ezúttal nem volt benne játékosság.

– Talán nem, ha elárulod, mi okod volt rá! – fakadtam ki. – Mit kerestél nála?

– A dolgomat végeztem.

Nagyot néztem.

– Nem tudtam, hogy neked bármiféle dolgod van Marcie-val.

– Van, de nem olyasmi.

– Akarsz beszélni róla? – Sikerült több mondatra való tartalmat besűríttenem három szóba.

– Most vádolsz engem valamivel?

– Van rá okom?

Bár mestere volt az érzelmei elrejtésének, Folt összeszorította az ajkát.

– Nincs – jelentette ki.

– Ha teljesen ártalmatlan okból jártál nála tegnap, miért nem tudod megmagyarázni?

– Nem mondtam, hogy ne tudnám – felelte kimerően. – Egyszerűen csak nem mondom meg, mert annak, amit Marcie-nál csináltam, semmi köze nincs a kettőnk dolgához.

Hogy gondolhatja, hogy ennek ne volna köze a kettőnk dolgához? Éppen Marcie-nak, az egyetlen embernek, aki minden alkalmat megragadott, hogy belém szúrjon és megalázzon? Az elmúlt tizenegy évben folyamatosan gyötört, gonosz pletykákat terjesztett rólam, és nemegyszer nyilvánosan hozott kínos helyzetbe. Hogyan juthat olyasmi Folt eszébe, hogy nem veszem a szívemre? Hogy simán csak elfogadom, minden kérdés nélkül? És mindennek a tejébe miért nem bírja megérteni, hogy halálosan félttem: Marcie majd őt használja fel, hogy üssön rajtam egyet? Ha csak átvillan Marcie agyán, hogy Folt esetleg érdeklődik iránta, tuti mindent megtesz, hogy lecsapja a kezemről. Már az is épp elég szörnyű gondolat volt, hogy elveszíthetem Foltot, de az, hogy helyettem Marcie szerezze meg, egyenesen gyilkos.

A féltés elvette az eszemet.

– Ne gyere vissza, amíg nem vagy hajlandó elmondani, mit kerestél nála – bukott ki belőlem.

Folt türelmetlenül félretolt, belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Nem vitatkozni jöttem. Azt akartam elmondani, hogy Marcie délután bajba került.

Még mindig Marcie? Folt tényleg nem fogja fel, hogy maga alatt vágja a fát? Megpróbáltam nyugodtan végighallgatni, de legszívesebben lekiabáltam volna a haját.

– Igen? – kérdeztem hűvösen.

– Egy csapatra való bukott angyal ma megpróbált hűségesküt kieroszakolni egy nefilből a *Bo's Arcade* férfvécéjében. Marcie a keresztűzbe került. A nefil még nem töltötte be a tizenhatot, szóval nem kényszeríthették semmire, de úgy gondolták, attól még jó móka lesz megpróbálni. Rendesen összevagdalták, pár bordáját is eltörték. Ekkor jött be Marcie, annyira részegen, hogy eltévesztette a vécéajtót. A bukott angyal, akit kiállítottak örködni, kést rántott. Marcie most kórházban van, de a penge csak húsba vágott, nem sokára kiengedik.

A pulzusom az egekbe ugrott. Bár idegesített, hogy Marcie-t megszúrták, de ezt Foltnak nem kellett tudnia. Karba fontam a kezemet.

– Basszus. A nefillel minden rendben? – Nagy vonalakban rémlett, hogy a bukott angyalok nem vehetik rá a Nefilim leszármazottakat az esküre, amíg azok el nem érik a tizenhat éves kort. A tizenhatos szám sötét, kegyetlen mágikus jelentőséggel bír a bukott angyalok és nefilek világában.

Folt úgy nézett rám, mintha valami visszataszítót mondtam volna.

– Marcie ugyan részeg volt, de attól még lehet, hogy emlékezni fog rá, mit látott. Te is tudod, hogy a bukott angyalok és a nefilek igyekeznek kerülni a feltűnést, és egy Marcie-féle nagyszájú alak komolyan veszélyeztetheti a titkukat. Semmit sem akarnak kevésbé, mint hogy szétkürtölje a fél országnak, amit átélt. A világunk sokkal simábban működik, ha az emberek nem is tudnak róla. – Felszegte az állát. – Ismerem a bukott angyalokat, akik ott voltak. Megtesznek mindent, amit csak kell, hogy elhallgattassák Marcie-t.

Végigfutott rajtam a hideg, de elhessegettem a félelmet. Mióta érdeklis Foltot, hogy mi történik Marcie-val, így vagy úgy? Mióta aggasztja jobban az ő sorsa, mint az enyém?

– Próbálok együttérezni – morogtam, – de úgy látom, te ketőnk helyett is eléggé aggódsz. – Felrántottam az ajtót. – Esetleg elmehetnél megnézni, hogy elég szépen gyógyul-e a sebe!

Folt lefejtette az ujjaimat a kilincsről, és a lábával belökte az ajtót.

– Nagyobb dolgok vannak a háttérben, mint te, én vagy Marcie – mondta, és majdnem hozzátett még valamit, de az utolsó pillanatban becsukta a száját.

– Te, én vagy *Marcie*?! Ugyan már, mióta szerepelünk nálad ugyanabban a körben? Mióta jelent ő a számodra bármit is? – sziszegtem. Folt a tarkójára szorította a kezét, mintha így akarná kordában tartani a gondolatait, mielőtt válaszol. – Csak bökd már ki, mit gondolsz! – kiáltottam. – Csak monddjad végre! Az épp elég rossz, hogy fogalmam sincs, mit érzel, de hogy még azt se tudjam, mire gondolsz...?

Folt körülnézett, mintha azt keresné, hogy kihez is beszélek.

– Bökjem ki? – ismételte értetlenül, árnyalatnyi ingerültséggel a hangjában. – Mégis, szerinted mivel próbálkozom? Ha egy kicsit lehiggadnál, lehetne róla szó, de most akármit mondok, azon csak behisztizel.

Összeszűkülte szemmel néztem rá.

– Minden okom megvan, hogy dühös legyek. Ugyanis nem vagy hajlandó elárulni, mit csináltál Marcie-ék házában tegnap este.

Folt égnek emelte a kezét. *És megint ide jutottunk*, ezt jelentette a gesztus.

– Két hónapja – kezdtem, s igyekeztem büszkeséget csempészni a hangomba, hátha elnyomja annak remegését – mindenki, Vee is, az anyám is, tényleg *mindenki* arról akart meggyőzni, hogy óvakodjak tőled, mert az a fajta srác vagy, aki a lányokban csak sportot lát. Azt mondták, csak egy újabb strigula leszek a határidőnaplód-ban, egy újabb buta liba, akit elszédítettél. Azt mondták, abban a pillanatban, amint beléd szeretek, te lelépsz. – Nagyot nyeltem. – Most tudnom kell, hogy igazuk volt-e.

Bár nem állt szándékomban felidézni, mégis, az előző esti jelenet minden egyes megalázó részlete újra lepergett előttem. A szavak, amelyekkel szerelmet vallottam neki – és az is, ahogy otthagyt az út mellett állva. A hallgatását százféleképpen is lehetett magyarázni, de egyik sem vezetett jóra.

Folt hitetlenkedve megrázta a fejét.

– És tőlem várod, hogy erre feleljek? Csak mert azt gondolom, teljesen mindegy, mit mondok, nem fogsz hinni nekem. – Szigorúan nézett rám.

– Te is annyira... elkötelezett vagy a kapcsolatunkat illetően, mint én? – Nem tudtam *nem* megkérdezni azután, hogy tegnap este óta úgy tűnt, minden összeomlik körülöttem. Rájöttem, hogy fogalmam sincs, mit érez irántam Folt. Korábban úgy gondoltam, mindent jelentek a számára, de mi van, ha ezt csak én képzeltem így? Mi van, ha durván túlbecsültem az érzelmeit?

Álltam a pillantását. Most nem fog olyan egyszerűen szabadulni, pláne nem magyarázat nélkül. Nem lesz még egy szökés.

– Szeretsz te engem?

Erre nem tudok válaszolni, hallottam a gondolataimban. Megriasztott. Ezzel az adottsággal minden angyal rendelkezett, de fel

nem foghattam, ő miért éppen most használja. – Holnap benézek – tette még hozzá fennhangon, és az ajtó felé lépett. – Aludj jól!

– Amikor csókolózunk, azt színleled?

Megtorpant, újra megrázta a fejét. *Hogy színlelem-e?*

– Jelent az neked valamit, ha megérintelek? Vágysz rám egyáltalán? Érzel valamit, ami legalább hasonlít arra, amit én érzek irántad?

Folt csendben kivárta, hogy befejezzem.

– Nora...

– Egyértelmű választ akarok!

Egy pillanat habozás után bólintott.

– Érzelmileg igen.

– De testileg nem, igaz? Hogyan lehet úgy egy kapcsolatot átélni, ha sejtelmem sincs, mennyit jelent ez az egész neked? Egészen mást, mint nekem? Mert nagyon úgy néz ki. És én ezt *utálok!* – vágtam oda dacosan. – Én nem akarom, hogy muszájból csókolózz velem. Nem akarom, hogy színlelj.

– Hogy színleljek? Hé, hallod egyáltalán a saját hangodat? – Nekidőlt a falnak, keserűen, sötéten felnevetett, aztán lapos oldalpillantást vetett rám. – Szólj, ha kifogytál a hasonló vádakból!

– Tényleg azt hiszed, hogy ez vicces? – fortyantam fel friss dühvel.

– Ellenkezőleg! – Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, visszafordult az ajtóhoz. – Hívj fel, ha majd lehet már veled értelmesen beszélni!

– Ez mit jelentsen??

– Azt, hogy meg vagy bolondulva. Lehetetlenül viselkedsz.

– *Én* vagyok megbolondulva?

Újra felém fordult, egy ujjával magasra emelte az államát és nyersen szájon csókolt.

– Igen. És én is, különben miért is viselnélek el?

Kiszabadítottam magam, és mérgesen megdörgöltem az államát.

– Lemondasz az emberi létről értem, és ez minden, ami nekem jut? Egy srác, aki Marcie-nál tölti az idejét, de el nem mondaná, miért? Egy srác, aki a zűr első jelére lelép? Tudod, mi vagy te? Egy... egy érzéketlen tuskó!

Tuskó? A fejemben megszólaló hang hideg volt és éles. Igyekszem követni a szabályokat. Nem szerethetek beléd. Mind a ketten tudjuk, hogy ez nem Marcie-ről szól, hanem arról, hogy mit érzek irántad. Vissza kell fogynom magam, mert pengeélen táncolok. Már eleve azért kerültem bajba, mert szerelmes lettem. Nem lehetek veled úgy, ahogy igazán szeretnék.

– De akkor miért adtad fel az emberi létet miattam? Ha tudtad, hogy nem lehetsz velem úgy? – a hangom reszketett, a tenyerem izzadt. – Akkor mit vártál a kapcsolatunktól? Mi értelme van – elakadt a szavam, nyelnem kellett – kettőnknek?

És én, én mit vártam a Folttal való kapcsolattól? Néhányszor már nekem is bele kellett gondolnom, merre halad a kettőnk dolga, és meg is próbáltam, de mindannyiszor megrémültem attól, amit a jövőben láttam, és inkább úgy tettem, mintha az elkerülhetetlen nem is létezne; mintha a kapcsolatunk működhethetne, mert a szívem mélyén tudtam, hogy minden vele töltött perc, akármilyen is, jobb, mint a semmi.

Angyalom.

Felnéztem, mert meghallottam, hogy a gondolataim között megszólít.

Veled lenni, mindegy, hogyan, ezerszer jobb a semminél. Nem foglak elveszíteni. Elhallgatott, és most először, amióta csak ismertem, aggodalom árnyékát láttam a tekintetében. De értsd meg, én egyszer már elbuktam! Ha az arkangyalok csak gyanítani kezdik, hogy beléd szerettem, a pokolba száműznek. Mindörökre.

A szavai úgy értek, mint megannyi ökölcsapás.

– Mi...?

Őrangyal vagyok, legalábbis azt mondták, de az arkangyalok nem bíznak bennem. Nincsenek előjogaim, nem lehet magánéletem. Tegnap ketten... elbeszélgettek velem, és valahogy az volt az érzésem, hogy nem bocsátanának meg még egy botlást. Nem tudom, miért, de most nagyon figyelnek. Mintha csak indokot keresnének, hogy megszabadulhassanak tőlem. Feltételesen helyeztek csak vissza, és ha eltolom, nem fogok boldogan élni, amíg meg nem halok.

Csak bámultam rá, és arra gondoltam, hogy biztosan túloz, ennyire nem lehet szörnyű a helyzet, de az arcáról világosan leolvashattam, hogy még sosem beszélt ennyire komolyan.

– És most mi lesz? – böktem ki félig akaratlanul.

Folt válasz helyett elgyötörtén sóhajtott. Mindketten tudtuk, hogy ennek nem lesz jó vége. Mindegy, mennyit küszködünk, húzzuk az időt vagy színleljük, hogy semmi baj, egy napon el kell válnunk. Mi lesz például, ha leérettségizek és egyetemre megyek? Vagy ha az ország másik felén ajánlják fel álmaim állását? Ha eljön az ideje, hogy férjhez menjek és gyerekeim legyenek? Az senkinek nem jó, ha napról napra csak egyre jobban beleszeretek Foltba. Valóban ezt az utat akarom választani, akkor is, ha biztosan tudom, hogy a pusztulásba vezet?

Egyetlen szédült pillanatig azt hittem, megvan a válasz: feladom, behunyom a szemem, és elengedem az álmaimat, mint egy csokornyit, hosszú zsinórra kötött léggömböt. Nincs szükségem rájuk, hiszen nem tudhatom, valóra válnak-e valaha – ha pedig igen, abban az esetben nem akarom az életem hátralévő részét egyedül tölteni, abban a gyötrő tudatban, hogy Folt nélkül minden hiábavalónak bizonyult.

És aztán lecsapott rám a bizonyosság, hogy egyikünk sem adhat fel mindent. Az én életem gördül tovább, előre a jövőmbe, és semmi módon nem állíthatom meg. Folt pedig örökre angyal marad; azt az utat járja be, amelyre a bukásakor ítéltetett.

– Hát nem tehetünk semmit? – kérdeztem halkán.

– Igyekszem kitalálni, mi lehet a megoldás.

Más szavakkal, nem. Mind a ketten csapdába estünk: őt az arkangyalok szorongatták, előttem két, gyökeresen más szakadékba vezető jövő ásított.

– Ki akarok szállni – suttogtam.

Tisztában voltam vele, hogy ez nem tisztességes, de úgy éreztem, meg kell védenem magunkat. Mi más lehetőségem volt? Nem engedhettem meg neki, hogy lebeszéljen. Meg kellett tennem, mert tudtam, hogy ez lesz a legjobb mindkettőnk számára. Nem várhattam tovább, a semmi felett lógva, miközben az egyetlen kapaszkodóm napról napra csak porlad, kipereg az ujjaim közül. És nem mutathattam ki azt sem, mennyire fáj, hiszen azzal csak még jobban megnehezítettem volna a végét. Ha az arkangyalok ürügyet kerestek, hogy a pokolra vethessék Foltot, én éppen kapóra jöttem nekik.

Folt úgy nézett rám, mint aki nem hiszi el, amit hall.

– Ennyi? Ki akarsz szállni? Te kikiabálhattad magadból, hogy mi a bajod, amit egyébként nem veszek be, csak úgy mondom... és most, hogy rám kerül a sor, azt várod, hogy szó nélkül vegyem tudomásul a döntésedet, és egyszerűen sétáljak el?

Magam köré fontam a karomat, és elfordultam.

– Nem erőltethetsz rám egy kapcsolatot, ha én nem akarom.

– Erről beszéljünk még egy kicsit, jó?

– Ha beszélgetni akarsz, azt mondd meg, mi dolgod volt Marcie-nál múlt éjjel!

De Folt jól látta a dolgot: ez nem Marcie-ről szólt. Az egész azért volt, mert halálosan rémült és dühös voltam egyszerre, amiért a sorsunk meg a körülményeink így megsebeztek mindkettőnket.

Visszaesve láttam, hogy Folt a tenyerébe temeti az arcát, és hallottam rövid, üres nevetését.

– Ha én töltöttem volna a tegnapi estét Rixonnal, most te is találgatnád, hogy mi történt! – vágtam oda megperdülve.

– Nem – jelentette ki ijeszten csendesesen. – Én megbízom benned.

Már féltem, hogy odavész az elszántságom, ha azonnal nem csinállok valamit. Nekirontottam és ököllel úgy mellbe vágtam, hogy egy lépésnyit hátratántorodott.

– Menj el! – nyögtem könnyektől rekedten. – Az élet más dolgokat is tartogat a számomra. És te nem szerepelsz köztük! Egyetem, munka. Nem fogom ezt mind odadobni valami olyasm miatt, aminek eleve el sem lett volna szabad kezdődnie.

Folt megrándult.

– Ezt most komolyan mondtad?

– Ha megcsókolom a fiúmat, tudni akarom, hogy ő is érzi a csókot!

Amint kimondtam, belém hasított a megbánás. Nem akartam bántani – csak szerettem volna végre túljutni ezen, amilyen gyorsan csak lehet, még mielőtt sírva összeomlok. De túl nagyot ütöttem. Folt kővé dermedt. Csak álltunk ott egymással szemben, levegő után kapkodva.

Aztán kifordult a házból, és bevágta maga mögött az ajtót.

Nekidőltem az ajtólapnak. Égett a szemem, de a könnyek nem jöttek: még mindig túlságosan erősen szorongatott a düh és az idegesség, azonban már tudtam, hogy úgy öt perc múlva, amikor valóban felfogom, mit is tettem, tisztán fogom érezni, amint a szívem meghasad.